

Megérteni, és nem ítélni

Csattognak a szárnyaik,
és csőrükkel csiripelik:
téged nem szeretünk,
te nem jöhetsz velünk!

Egy csupasz bokorba bújok,
tollaimat csipkedem,
mert viszketnek
a rájuk vetülő fénytől.

Süvít a Szél, szinte dübörög:
hát te meg
mit teszel magaddal,
Kismadaram?

A szivárvány az oka mindennek.
Megtörik a tollaimon,
és a szilánkjai
a bőrömet szurkálják.

Fúj a Szél, téliesen:
lesöpöröm rólad a gondjaid,
magammal viszem őket,
elrejttem a hó alá.

Tollak nélkül maradtam,
Tollak nélkül maradtam,
fázok, repülni nem tudok.
A színek tartottak melegen,
amíg még megvoltak.

Szürke vagyok,
fázok,
egyedül a fagyos Szél
símogat még.

Kérdezi szeretetből:
jobban érzed magad most,
hogyan kijavítottam
minden hibád?

Sosem gondoltam volna,
hogyan a szülői simítás,
képes akár
ölni is.

Kovács Dávid
Kosztolányi Dezső Tehetséggondozó
Gimnázium
Osztály: 4.A